

Kázání v Kořenově 30.8. 2020

*Žalm 121, 1-2: Pozdvihuji oči svých k horám,
odkudž by mi přišla pomoc.*

*Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i
zemi.*

Je neděle, sešli jsme se v kostelíku na hřebeni hor, a žalmista nás zve pozvednout oči k výšinám. Vlastně až úplně nejvýše, výše než všechny výšiny a vrcholky.

Pozvedat oči, to je výraz očekávání na Boží blízkost. Na takovou tu překvapivou blízkost, která proměňuje lidskou situaci, možnosti očekávání. Když svírají úzkosti, neúspěchy, bolesti či pochyby, pozvedáme oči, abychom se nechali pozvat k důvěře, že tohle ještě není cíl, završení našeho žití. Pozvedáme oči, abychom se otevřeli nové naději, blízkosti vysvobození, novým šancím – nebo též napomenutím, kudy vede cesta dobrá a perspektivní (jak to zaznívá nejednou z písní Komenského). Kdybychom oči nepozvedli, zůstali zahleděni do sebe, či klopiли oči jako ti, kdo se stydí a nemají co vyhlížet, neměli bychom šanci to vše zahlédnout a potkat.

Kam, k čemu pozvedáme oči, když je pozvedáme k horám?

Výhled na hory nás, lidi spíše z města, z nížiny, roviny, povznáší. Umožňuje uniknout z všednosti, z prachu města na čerstvý vzduch. Nicméně, dojedem sem pohodlně autem a očekáváme tu přiměřený servis...

Pro žalmistu jsou hory místem neobyvatelným a v podstatě nepřístupným. Kdo se je pokouší zdolat, je ve starověku obecně viděn jako trestuhodný provokatér, který bude po zásluze potrestán. Hory nejsou ani místem rekreace, natožpak aby byly místem slibujícím zbohatnutí (to slibovala úrodná údolí). Hory, to je prostě místo pro člověka nepřístupné. A protože jejich vrcholky často zůstávaly zahaleny v oblacích, umísťovala tam starověká obrazivost sídla bohů, božstev. Nepřístupných. Vzdálených obyčejným strastem nás smrtelníků žijících hluboko dole, vzdálených těm nebes se dotýkajících vrcholků.

Jenže, proč by žalmista upínal své očekávání k nějakým lhostejným, od naší reality odtrženým nebeským šéfům? K „božským oligarchům“, které starosti pozemských smrtelníků nijak netrápí? Když si budete číst příběhy bible, zjistíte, že hory tu také hrají důležitou roli. Ale člověk tam potká Hospodina jako toh, jehož cesta pozemských smrtelníků náramně zajímá. Na Orébu říká

Mojžíšovi: *Sestoupil jsem, abych vám otevřel a ukázal cestu z bezútěšnosti a neperspektivnosti a nelidských poměrů otroctví v Egyptě.* Ne, že by na Orébu Hospodin sídlil, ale z té hory umožnil Mojžíšovi a jeho lidu naprosto nečekaný výhled – výhled do země dobré a prostorné. Proto pak na Orébu – Sinaji tuto cestu a výhled podtrhne tím, že řekne: *Já, Hospodin, který tě vyvedl z Egypta a vysvobodil, jsem tvůj Bůh. Proto se nerozhlížejte po jiných bozích.* Nevěřte a nespolehejte na bohy jiné, jimiž se to bude hemžit na všech kopečcích a vrcholcích kolem vás. Cestou do zaslíbené země, i v zemi samotné. Budou je možná vzývat jako božstva síly, úspěchu, moci, bohatství, božské protekce – ale vlastně se od nich nedá nic čekat. Nemá cenu k nim pozvedat oči, ani je ctít. Tak, mj. bible zbavuje hory toho jejich konvenčně uznávaného božského oparu.

Proč tedy pozvedat oči k horám, když na nich nic božského není?

Odkud by mi přišla pomoc? - ptá se žalmista. A odpovídá: ne z hor – ale od Hospodina. Hory, ty ovšem mohou svou vyvýšeností, pro niž jsme snad ani my dnes cit neztratil, odkazovat ještě k onomu vyššímu, vlastně Nejvyššímu. K tomu, který se jako Nejvyšší dal poznat, když se snížil. Sestoupil. Nikoli na vrcholky hor, ale do propastí lidského zoufalství.

Očekávat nové, inspirující, nadějně výhledy máme od něj. Jím darované výhledy totiž nezmizí, když z hor zmizíme my. Platí právě i v těch nížinách, v zaprášené, zasmogované všednosti. A čím hlubší je to údolí či propast, tím platí víc.

Proč tedy pozvedat oči k horám? Co se tu můžeme naučit, čím ten pohled může inspirovat, čím hory odpoví na naše očekávání?

Připomínají, že v životě, aby měl lidský rozměr, je potřeba mít výhled – a toho výhledu se držet.

Takovým výhledem, který dává životu lidský rozměr, je právě výhled k cestě do zaslíbené země. Proto Mojžíš celou 5. Mojžíšovu, poté co sám z hory před Jordánem obhlédl zemi za Jordánem, drží tu řeč, v níž připomíná svému lidu, proč se toho výhledu držet, a kam doputují, když ho ztratí, nebo se k němu obrátí zády.

Hory nám dále připomínají, že pohodlný život v údolích, třeba i na pastvách zelených, není cíl, k němuž jsme ve víře zváni. Když Mojžíš říká „*Země, do níž táhnete a kterou máte obsadit, je země hor i údolí*“ (Dt 11, 11) jakoby tím naznačoval: budete potkávat to, co vás potáhne vzhůru – a také dolů. Z kopce. A i když pohled tam

dolů slibuje už na první pohled rychlý zisk, není to pro vás cíl. Viz známá historka, jak si Abraham a Lot po příchodu do Kanánu dělili zaslíbenou zemi: Lot se dal chytit na výhled sodomského ráje u Mrtvého moře, který jak známo neměl příliš dlouhého trvání. Abrahamovi zbyly suché vrchy, ale on v nich viděl zemi lnu Božích zaslíbení. A nejen viděl, také potkal.

A když se nám hory stávají místem a příležitostí *rekreace*, pak v neposlední řadě proto, abychom si hleděli Božích výhledů, a nezapomínali, že jsme sami Boží *kreace*, tedy stvoření. Občerstvovali se Božím výhledem, zaslíbením a vždy znova tou solidární blízkostí.

Koneckonců, proto vystoupil Ježíš na horu, aby tu vyhlásil Magnu chartu Božího království – magnu chartu výhledu, který není fata morgana, ani marketingem všehoschopných božstev moci, slávy, či osobních úspěchů, ale výhledem pro chudé, plačící, ty kdo hledají spravedlnost, milosrdenství. A Ježíš s tímhle vpravdě Božím výhledem nezůstal na hoře, aby se tu rekreoval od lidských potíží a selhání či neporozumění, ale s tímhle výhledem z hory sestoupil právě mezi všechny, kdo vyhlídky neměli. A neměli ani na to, aby se někde na hory jeli z těch bíd rekreovat. Tak dosvědčil: I vy můžete pozvedat oči k horám, a vaše pomoc není vůbec daleko ani vysoko.

Amen

(podle hesla D. Antalika pro Protestant 7/2020)

Kořenov 30.8. 2020

In: Když vyšel Izrael z Egypta, ... stal se Izrael Božím vladařstvím. ... 4 Hory poskakovaly jako berani a pahorky jako jehňata .... 6 Hory, proč poskakujete jako berani, a vy, pahorky, jako jehňata? 7 Chvěj se, země, před Pánem, před Bohem Jákobovým!

Píseň (Ochranov) 439 Hory doly stráně

Modlitba

Hospodine, Bože Izraele, Otče Ježíše Krista, jsi Bůh živý – neboť tak jsi to zpřítomnil v příběhu vysvobození, lásky a naděje. Svůj ponížený a zotročený lid jsi pozvedl – a uvedl na cestu do země zaslíbené. A svého služebníka Ježíše jsi vyzdvihl ze sevření smrti a hrobu – abychom potkali, jak překvapivá, životodárná a nadějná je tvoje věrnost. Proto k tobě přicházíme, proto zpíváme písničky, skláníme se před podivuhodností tvé blízkosti, vyvyšujeme tvé jméno. Vždyť naše víra smí být odpovědí na příběh, který tys začal – a jemuž ty dáváš podivuhodně pokračovat. A naše naděje roste, když nám zní tvé evangelium. O tuto blízkost – a o tuto zvěst tě nyní prosíme. Vždyť víš jak ji potřebujeme slyšet my – i mnozí okolo nás. Otče náš...

1. čtení: Dt 11,2-3.7-17; Mt 4,23-5,6

Píseň: Pěv. Sbor (Komenského modlitby)

Kázání: Ž 121,1-2

Píseň: Můj Pane srdcem tě i rty (Ochranovský 54)

Ohlášky

Pěv sbor

Přímluvy

Poslání: 1Pt 3,8-11

Požehnání: Ž 121

Píseň: místní závěrečná